

kommunen, og midlerne derfor kan anvendes til andre aktiviteter end forsyning».

Økonomi- og Erhvervsministeren forudsætter således, at der må sondres mellem henholdsvis det takstfinansierede og det skattefinansierede område i kommunen. Beklageligvis angiver Økonomi- og Erhvervsministeren ikke i forlængelse heraf, under hvilke betingelser, der kan overføres fra det takstfinansierede område til det skattefinansierede område. Dette kan udlægges, som om det enten kan ske frit, eller efter de regler, der findes herom i sektorlovgivningen, herunder efter det kommunalretlige hvile-i-sig-selv-princip.

Selv om L 162 synes at hvile på den forudsætning, at kommunerne frit kan disponere over salgsprovenu ved salg af kommunal forsyningsvirksomhed, er hjemlen herfor efter vores vurdering ikke tilstrækkelig klar i lovforslaget til, at et i administrativ praksis skabt hvile-i-sig-selv-princip er prækluderet.²⁰⁾

Sammenfatning om L 162 og det kommunalretlige hvile-i-sig-selv-princip

Forud for vedtagelse af den gældende NESALov var det i administrativ praksis fastsat, at salgsprovenu ved salg af kommunal forsyningsvirksomhed skulle komme forbrugerne til gode. Kammeradvokaten angav med sin redegørelse forud for den oprindelige NESALov, at denne praksis næppe ville kunne opretholdes i forhold til Gentofte Kommunes salg af aktier i NESAA/S, idet aktieselskabslovens regler og de forventninger, disse medførte for kommunen, måtte antages at have forrang for et i administrativ praksis fastlagt hvile-i-sig-selv-princip. For at imødegå Gentofte Kommunes salg af aktierne i NESAA/S blev den gældende NESALov vedtaget. Loven fik efter sin ordlyd et videre anvendelsesområde, end hvad der på baggrund af Kammeradvokatens redegørelse var nødvendigt. Loven kom således til at omfatte enhver kommunal elforsyningsvirksomhed, hvilket indebærer, at lovens forarbejder med urette kan opfattes som bekræftelse af en forudsætning om, at kommunerne før lovens vedtagelse frit kunne disponere over salgsprovenu fra salg af kommunal forsyningsvirksomhed.

Denne fejlagtige forudsætning har fået afgørende betydning ved L 162 om ændring af NESALoven, da L 162 vender NESALovens formål på hovedet, således at loven nu skal skabe incitament for kommunerne til at sælge kommunal forsyningsvirksomhed. Forudsætningen indebærer, at NESALoven nu bliver en lov, som giver hjemmel for kommunerne til at disponere over salgsprovenu ved salg af kommunal forsyningsvirksomhed.

Imidlertid er denne hjemmel efter vor vurdering ikke tilstrækkeligt klart angivet i loven, der blandt andet med anvendelse af ordet »rådighedsbeløbet« og Økonomi- og Erhvervsministerens angivelse af, at der må sondres mellem henholdsvis det takstfinansierede og skattefinansierede område, skaber tvivl om, hvorvidt kommunerne faktisk kan råde over salgsprovenuet ved salg af kommunal forsyningsvirksomhed, eller om provenuet som følge af et hvile-i-sig-selv-princip skal komme forbrugerne til gode.

Hertil kommer, at ellovsreformen for 1999 lagde afgørende vægt på forbrugerejet i sektoren, hvilket blandt andet er udtrykt ved at fastlægge en selskabsstruktur inden for elsektoren, der sikrede, at forbrugerne i den fremtidige udvikling blev tilgodeset i relation til de oparbejdede værdier i sektoren.

Der anføres f.eks. i bemærkningerne til lovforslagets § 97 (om den selskabsretlige struktur):

»Ved at placere et direkte ejerskab til elproduktionsvirksomhed i netvirksomhed opnås, at udlodninger fra elproduktionsvirksomhed eller kapitalgevinster ved afståelse af ejerandele til disse virksomheder som udgangspunkt kun kan benyttes til netvirksomhedens bevillingspligtige aktiviteter, jf. § 70. I overensstemmelse med de forudsætninger, der ligger til grund for den eksisterende ordning, sikres det derved, at de værdier, der er oparbejdet i perioden siden 1.1.1977, kommer forbrugerne til gode.«

Da der inden for kommunale sektor har bestået et hvile-i-sig-selv-princip såvel under som før den tidligere elforsyningslov, vil det efter vor opfattelse være nærliggende at fortolke forarbejderne til ellovsreformen fra 1999 således, at disse bygger på en forudsætning om, at de berørte forbrugere i det relevante forsyningsområde er

²⁰⁾ Hvorvidt en klar hjemmel kan muliggøre, at der kan disponeres uden erstatning til de berørte forbrugergrupper efter ekspropriationsbestemmelsen i grundlovens § 73, falder uden for denne artikels rammer.